

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2764/2565

นาง จ.โจทก์ บริษัท ม. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 13, พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 29, ป.พ.พ. มาตรา 448, พ.ร.บ.ดังกล่าวให้ยกเลิกความใน มาตรา 224, พ.ร.ก.ดังกล่าว มาตรา 7, ป.วิ.พ. มาตรา 142, พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 7, ป.พ.พ. มาตรา 224

ย่อ / หลักกฎหมาย

อายุความตาม พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 13 แยกความเสียหายที่เกิดขึ้นต่อชีวิต ร่างกาย สุขภาพ หรืออนามัยเป็น 2 กรณี คือ กรณีแรกเป็นผลของสารที่สะสมอยู่ในร่างกายของผู้บริโภค และกรณีที่สองเป็นผลของสารที่ต้องใช้เวลาในการแสดงอาการของผู้บริโภค เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า จำเลยที่ 2 ฉีดชีวโมเลกุลให้โจทก์ตั้งแต่วันที่ 1 กันยายน 2558 ถึงวันที่ 30 ตุลาคม 2558 รวม 6 ครั้ง การฉีดชีวโมเลกุลเข้าสู่ร่างกายเป็นการให้บริการทางการแพทย์ซึ่งอยู่ในความรู้เห็นโดยเฉพาะของฝ่ายจำเลยผู้ประกอบการธุรกิจ การพิจารณาพิสูจน์จึงตกแก่จำเลยที่ 1 และที่ 2 ตาม พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 29 ข้อเท็จจริงปรากฏว่าภายหลังจากโจทก์ได้รับการฉีดชีวโมเลกุลครั้งแรก โจทก์มีอาการแพ้ และเมื่อโจทก์ได้รับการฉีดในครั้งต่อ ๆ มา โจทก์มีอาการแพ้รุนแรงมากขึ้นจนเกิดอาการผื่นขึ้นบนใบหน้า ลำคอและเกิดตุ่มขึ้นตามร่างกายโจทก์ จนกระทั่งจำเลยที่ 1 ต้องพาโจทก์เข้ารับการรักษารักษาอาการแพ้ที่โรงพยาบาล ตั้งแต่วันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2559 จนถึงวันที่ 19 กรกฎาคม 2560 แต่การรักษาไม่ได้ผล แพทย์จึงหยุดการรักษา แสดงว่าอาการแพ้ที่เกิดขึ้นตามร่างกายของโจทก์มีอย่างต่อเนื่องเกือบ 2 ปี ไม่อาจรักษาให้หายขาดได้ และไม่แน่นอนว่าในอนาคตจะมีอาการอย่างไรต่อไป ผลของสารที่โจทก์ได้รับจากการฉีดสารชีวโมเลกุลจำต้องใช้ระยะเวลาในการแสดงอาการ ไม่อาจถืออาการแพ้ที่เห็นได้โดยประจักษ์ก่อนหน้านี้เป็นผลสุดท้ายของความเสียหายที่เกิดขึ้น กรณีจึงต้องใช้อายุความ 3 ปี ตาม พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 13 มิใช่อายุความ 1 ปี ตาม ป.พ.พ. มาตรา 448 วันที่โจทก์รู้ถึงความเสียหายจึงยังไม่เริ่มต้นนับ เมื่อโจทก์ฟ้องคดีนี้เมื่อวันที่ 27 ตุลาคม 2560 ฟ้องโจทก์จึงไม่ขาดอายุความ

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้อง ขอให้บังคับจำเลยที่ 1 คืนเงินค่าบริการรักษาสุขภาพและความงามที่โจทก์ชำระไป 450,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่จำเลยที่ 1 รับเงินจากโจทก์เป็นต้นไป กับให้จำเลยทั้งสามร่วมกันชดเชยค่ารักษาพยาบาลในอนาคต 5,000,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไป และให้จำเลยทั้งสามร่วมกันชดเชยค่าเสียหายต่อจิตใจและธุรกิจของโจทก์เป็นเงิน 3,000,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ และให้จำเลยที่ 1 จ่ายค่าเสียหายเพื่อการลงโทษอัตราสูงสุดแก่โจทก์ จำเลยทั้งสามให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์แผนกคดีผู้บริโภคพิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยที่ 1 และที่ 2 ร่วมกันชำระเงิน 1,630,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ โดยยังสงวนไว้ซึ่งสิทธิที่จะแก้ไขคำพิพากษาใน

ส่วนค่ารักษาพยาบาลในอนาคตของโจทก์เพื่อให้การแพทย์เป็นปกติภายในกำหนดเวลาสามปี นับแต่วันที่อ่านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ให้คู่ความฟัง กับให้จำเลยที่ 1 และที่ 2 ร่วมกันชดเชย ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสองศาลแทนโจทก์ เฉพาะค่าขึ้นศาลให้ใช้แทนตามจำนวนทุนทรัพย์ที่โจทก์ ชนະគី โดยกำหนดค่าทนายความทั้งสองศาลรวม 20,000 บาท สำหรับค่าฤชาธรรมเนียมที่โจทก์ ได้รับการยกเว้นนั้น ให้จำเลยที่ 1 และที่ 2 นำมาชำระต่อศาลในนามของโจทก์ ค่าฤชาธรรมเนียม ชันอุทธรณ์ระหว่างโจทก์กับจำเลยที่ 3 ให้เป็นพับ นอกจากนี้ก็แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษา ศาลชั้นต้น จำเลยที่ 1 และที่ 2 ฎีกา โดยศาลฎีกาแผนกคดีผู้บริโภคอนุญาตให้ฎีกา ศาลฎีกาแผนก คดีผู้บริโภควินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้แย้งกันในชั้นนี้รับฟังเป็นยุติว่า จำเลยที่ 1 เป็น นิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด ประกอบกิจการโรงพยาบาลเอกชน ใช้ชื่อว่า ม. คลินิก มีจำเลยที่ 2 และที่ 3 เป็นแพทย์ประจำและเป็นลูกจ้างที่ให้บริการในสถานพยาบาลของจำเลยที่ 1 เมื่อวันที่ 2 กันยายน 2558 โจทก์เข้ารับการบริการที่ ม. คลินิก เพื่อรักษาและฟื้นฟูสภาพตับ โดยการฉีดชีว โมเลกุลเข้าสู่ร่างกายของโจทก์ ซึ่งโจทก์ได้รับการฉีดชีวโมเลกุลตามนัดอย่างต่อเนื่องตามปริมาณที่ จำเลยที่ 2 กำหนดจนครบ โดยฉีดครั้งสุดท้ายเมื่อวันที่ 30 ตุลาคม 2558 ผลการฉีดชีวโมเลกุล ดังกล่าวทำให้โจทก์มีอาการแพ้ เกิดผื่นขึ้นใบหน้า ลำคอและเกิดตุ่มขึ้นตามร่างกายของโจทก์ จำเลยที่ 1 พาโจทก์เข้ารับการรักษาอาการแพ้กับแพทย์ผู้เชี่ยวชาญที่โรงพยาบาล บ. ระหว่างวันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2559 ถึงวันที่ 19 กรกฎาคม 2560 แต่การรักษาไม่ได้ผล แพทย์ผู้ทำการรักษาโจทก์ จึงหยุดการรักษา สำหรับจำเลยที่ 3 ศาลอุทธรณ์พิพากษายกฟ้อง โจทก์ไม่ฎีกา จึงยุติไปตาม คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ส่วนปัญหาว่าจำเลยที่ 1 และที่ 2 กระทำละเมิดต่อโจทก์หรือไม่ และโจทก์ เสียหายเพียงใดนั้น ยุติไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ว่า จำเลยที่ 2 กระทำละเมิดต่อโจทก์ จำเลยที่ 1 ในฐานะผู้ประกอบการธุรกิจและเป็นนายจ้างของจำเลยที่ 2 ที่กระทำละเมิดในทางการที่ จ้างของจำเลยที่ 1 จึงต้องร่วมรับผิดชอบ คดีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามที่จำเลยที่ 1 และที่ 2 ได้รับอนุญาตให้ฎีกาเพียงประการเดียวว่า อายุความในคดีนี้อยู่ในบังคับตามพระราชบัญญัติวิธี พิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 13 หรือไม่ เห็นว่า ตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดี ผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 13 บัญญัติว่า "ในกรณีที่ความเสียหายเกิดขึ้นต่อชีวิต ร่างกาย สุขภาพ หรืออนามัย โดยผลของสารที่สะสมอยู่ในร่างกายของผู้บริโภคหรือเป็นกรณีที่ต้องใช้เวลาในการ แสดงอาการ ผู้บริโภคหรือผู้มีอำนาจฟ้องคดีแทนผู้บริโภคต้องใช้สิทธิเรียกร้องภายในสามปีนับแต่ วันที่รู้ถึงความเสียหายและรู้ตัวผู้ประกอบการธุรกิจที่ต้องรับผิดชอบแต่ไม่เกินสิบปีนับแต่วันที่รู้ถึง ความเสียหาย" บทบัญญัติดังกล่าวแยกความเสียหายที่เกิดขึ้นต่อชีวิต ร่างกาย สุขภาพ หรืออนามัย เป็น 2 กรณี คือ กรณีแรกเป็นผลของสารที่สะสมอยู่ในร่างกายของผู้บริโภค และกรณีที่สองเป็นผล ของสารที่ต้องใช้เวลาในการแสดงอาการของผู้บริโภค เมื่อข้อเท็จจริงฟังเป็นยุติว่า เมื่อวันที่ 2 กันยายน 2558 โจทก์เข้ารับการบริการที่ ม. คลินิก เพื่อรักษาและฟื้นฟูสภาพตับ โดยการฉีดชีว โมเลกุลเข้าสู่ร่างกายของโจทก์ ซึ่งโจทก์ได้รับการฉีดชีวโมเลกุลตามนัดอย่างต่อเนื่องตามปริมาณที่ จำเลยที่ 2 กำหนดจนครบ โดยฉีดครั้งสุดท้ายเมื่อวันที่ 30 ตุลาคม 2558 รวม 6 ครั้ง การฉีดชีว โมเลกุลเข้าสู่ร่างกายดังกล่าวจึงเป็นการให้บริการทางการแพทย์อย่างหนึ่งที่อยู่ในความรู้เห็น โดยเฉพาะของคู่ความฝ่ายที่เป็นผู้ประกอบการ ภาระการพิสูจน์ในประเด็นดังกล่าวจึงตกแก่ จำเลยที่ 1 และที่ 2 ตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 29 ในข้อนี้ นาย วิฑูร แพทย์ผู้เชี่ยวชาญโรคภูมิแพ้ โรงพยาบาล บ. พยานโจทก์เบิกความว่า จากการสอบถามจำเลย ที่ 2 ถึงส่วนประกอบของชีวโมเลกุลที่ฉีดให้แก่โจทก์ จำเลยที่ 2 ทราบเพียงว่าเป็นสารสกัดจากวัว

และผลิตจากประเทศเยอรมันเท่านั้น และตามทางนำสืบของจำเลยที่ 1 และที่ 2 ไม่ปรากฏหลักฐานใดในชั้นพิจารณาเลยว่าสารดังกล่าว คืออะไร ได้รับการรับรองจากหน่วยงานของทางราชการที่เกี่ยวข้อง หรือมีงานวิจัยทางวิชาการใดมาสนับสนุนให้เห็นว่าสารชีวโมเลกุลอาจตกค้างหรือสะสมอยู่ในร่างกายจนก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย สุขภาพ หรืออนามัยได้หรือไม่ และข้อเท็จจริงยังปรากฏอีกว่าภายหลังจากโจทก์ได้รับฉีดชีวโมเลกุลครั้งแรก โจทก์เริ่มมีอาการแพ้ และเมื่อโจทก์ได้รับการฉีดชีวโมเลกุลในครั้งต่อๆ มา โจทก์มีอาการแพ้ทวีความรุนแรงยิ่งขึ้นจนเกิดอาการผื่นขึ้นบนใบหน้า ลำคอและเกิดตุ่มขึ้นตามร่างกายของโจทก์ จนกระทั่งจำเลยที่ 1 ต้องพาโจทก์เข้ารับการรักษาอาการแพ้ที่โรงพยาบาล บ. ตั้งแต่วันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2559 จนถึงวันที่ 19 กรกฎาคม 2560 แต่การรักษาไม่ได้ผลแพทย์จึงหยุดการรักษา แสดงว่าอาการแพ้ที่เกิดขึ้นตามร่างกายของโจทก์มีมาอย่างต่อเนื่องเกือบ 2 ปี ไม่อาจรักษาให้หายขาดได้ และไม่แน่นอนว่าในอนาคตจะมีอาการอย่างไรต่อไป ผลของสารที่โจทก์ได้รับจากการฉีดชีวโมเลกุลจำต้องใช้ระยะเวลาในการแสดงอาการ ไม่อาจถืออาการแพ้ที่เห็นได้โดยประจักษ์ก่อนหน้านี้เป็นผลสุดท้ายของความเสียหายที่เกิดขึ้น กรณีต้องปรับด้วยพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 13 มิใช่ปรับด้วยอายุความ 1 ปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 448 ดังที่จำเลยที่ 1 และที่ 2 ฎีกา วันที่โจทก์รู้ถึงความเสียหายคดีนี้จึงยังไม่เริ่มต้นนับ โจทก์ฟ้องคดีนี้เมื่อวันที่ 27 ตุลาคม 2560 ฟ้องโจทก์จึงไม่ขาดอายุความตามบทบัญญัติดังกล่าว ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นฟ้องด้วย ฎีกาของจำเลยที่ 1 และที่ 2 ฟังไม่ขึ้น อนึ่ง เงินค่าใช้จ่ายในการฉีดชีวโมเลกุลที่โจทก์ชำระให้แก่จำเลยที่ 1 จำนวน 130,000 บาท ตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ถือเป็นค่าสินจ้างตามสัญญาจ้างทำของที่โจทก์จ้างให้จำเลยที่ 1 ให้บริการเกี่ยวกับการรักษาตามปกติ โจทก์จึงไม่มีสิทธิฟ้องเรียกร้องให้จำเลยที่ 1 และที่ 2 ร่วมกันชดเชยคืนในฐานะเป็นค่าสินไหมทดแทนจากการทำละเมิด นอกจากนี้ ในระหว่างพิจารณาของศาลฎีกาได้มีพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ. 2564 โดยมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 และมาตรา 3 แห่งพระราชกำหนดดังกล่าว ให้ยกเลิกความในมาตรา 7 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์และบัญญัติให้ใช้ความใหม่ว่า ถ้าจะต้องเสียดอกเบี้ยแก่กันและไม่ได้กำหนดอัตราดอกเบี้ยไว้โดยนิติกรรมหรือโดยบทบัญญัติกฎหมายโดยชัดแจ้งให้ใช้อัตราร้อยละ 3 ต่อปี ... และมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวให้ยกเลิกความในมาตรา 224 เดิมแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ให้ใช้ความใหม่ว่า หนี้เงินให้คิดดอกเบี้ยระหว่างผิดนัดในอัตราที่กำหนดตามมาตรา 7 บวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละสองต่อปี ... และพระราชกำหนดดังกล่าวมาตรา 7 บัญญัติให้ใช้บทบัญญัติตามมาตรา 224 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดนี้แก่การคิดดอกเบี้ยผิดนัดที่ถึงกำหนดเวลาชำระตั้งแต่วันที่พระราชกำหนดนี้ใช้บังคับ แต่ไม่กระทบกระเทือนถึงการคิดดอกเบี้ยผิดนัดในระหว่างช่วงเวลาก่อนที่พระราชกำหนดนี้ใช้บังคับ ปัญหาเรื่องจำเลยที่ 1 และที่ 2 ต้องรับผิดชอบกว่าหนี้ที่ต้องรับผิดชอบตามกฎหมายหรือไม่ก็ การคิดดอกเบี้ยที่กำหนดไว้ตามกฎหมายก็ดี เป็นปัญหาข้อกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดยกขึ้นว่ากล่าวในชั้นฎีกา ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาตรา 142 (5) ประกอบพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 7 การที่จำเลยที่ 1 และที่ 2 ทำละเมิดต่อโจทก์จึงเป็นหนี้เงิน โจทก์มีสิทธิคิดดอกเบี้ยได้ในอัตราร้อยละ 5 ต่อปี นับแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระหนี้เสร็จแก่โจทก์ แต่ถ้ากระทรวงการคลังปรับเปลี่ยนอัตราโดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกา

เมื่อใด ก็ให้ปรับเปลี่ยนไปตามนั้น แต่ต้องไม่เกินอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ตามที่โจทก์ขอ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 224 ที่แก้ไขใหม่ ส่วนอัตราดอกเบี้ยนับแต่วันทำละเมิดถึงวันที่ 10 เมษายน 2564 โจทก์มีสิทธิคิดดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 224 เดิม พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยที่ 1 และที่ 2 ร่วมกันชำระเงิน 1,500,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันฟ้อง (ฟ้องวันที่ 27 ตุลาคม 2560) เป็นต้นไปจนถึงวันที่ 10 เมษายน 2564 และดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 5 ต่อปี นับแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 เป็นต้นไป แต่ถ้ากระทรวงการคลังปรับเปลี่ยนอัตราโดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกาเมื่อใด ก็ให้ใช้อัตราดอกเบี้ยที่ปรับเปลี่ยนไปบวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละ 2 ต่อปี แต่ทั้งนี้ต้องไม่เกินอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ตามที่โจทก์ขอ กับให้จำเลยที่ 1 และที่ 2 ร่วมกันชดเชยค่าฤชาธรรมเนียมในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์แทนโจทก์ เฉพาะค่าขึ้นศาลให้ใช้แทนตามจำนวนทุนทรัพย์ที่โจทก์ขณะคดี นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

สืบพงษ์ ศรีพงษ์กุล · ประทีป อ่าววิจิตรกุล · วิเชียร ดิเรกอุดมศักดิ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/2764/2565>